

— Подтъпчи ми отстрани . . . духа! . .

— Тпру! . .

Колю скача отъ седалището, отмахва отъ очи шапката и отива до шейната. Като снема грамадната си ржавица, той почва да подтъпква отстрани одъяното. . .

— Зиморличавъ си ти! Добрѣ ли ти е сега, а? . . Измръзна ли? . .

— Е, карай! . .

— Носѣтъ скрий! Ще пристигнешъ въ кжщи безъ носъ. . . Глей, какъвъ ти се е зачервилъ. . .

— Не е твоя работа! . . Карай! . .

И Колчо натрива носа си съ снѣгъ, нахлува пакъ ржавицата, скача на седалището, плѣсва съ дългия камшикъ и вика съ дрезгавъ гласъ:

— Ди и-и! Кранти! . .

И пакъ дрънватъ звънцитѣ и скърцатъ шейнитѣ, а прѣдъ очитѣ на Коля стърчи Колчо, стърчи, сѣкашъ нѣкакво животно, прилично на бостанско плашило. . .

Колю се бои да се помръдне: той чувствува, че щомъ направи това — дѣдо-мразъ веднага ще си намѣри нѣгдѣ дупчица и ще хване да му духа и го гали, както той си знае.

А на Коля това ще бжде много неприятно. Сега изъ главата му се въртятъ все весели, радостни мисли! На, мисли си той за това, какъ конѣтъ ще спратъ прѣдъ вратата на голѣмата кжща, какъ цѣлата тази кжща веднага ще се зашура, оживи отъ колювото пристигане. . . На прозорцитѣ ще замърдатъ дѣтски глави и мѣнички ржцѣ ще зачукатъ по стѣклата; ще се разтичатъ изъ стаитѣ, ще затракатъ врати, на чердака ще изкочи слугинята Дуняша да му помогне да излѣзе отъ шейнитѣ. . .